

Ordfører har beklaget, at Sagens Forhandling her ikke er bleven udsat, til en Beslutning var tagen fra Rigsraadets Side. Jeg skal for mit Vedkommende, slyndt jeg villig indrømmer, at i en eventuel Collision mellem Rigsraadet og Rigsdagen er i alt Fald mit Hjerte mere paa Rigsdagens Side, dog erklære, at jeg vilde ikke have fremkaldt en saadan Udsættelse, naar det havde beroet paa mig; thi det vilde have været at stille Rigsraadets Beslutning om et Spørgsmaal, der henhører under dets Competence, under Rigsdagens som Appellinstans. Det kunde jo nemlig kun lidt nytte, at Rigsraadet samtykkede i, at der maatte foretages Befæstningsarbejder paa de og de Vilkaar, naar Opfyldelsen af disse Vilkaar kunde nægtes af den danske Rigsdag. Jeg finder det altsaa fuldkommen forstaaeligt baade efter den logiske Opfattelse af Forholdene og i Henseende til den politiske Situation, at Regjeringen ikke vilde kunne gaae til Rigsraadet, uden at være udrustet med de fornødne Forudsætninger for, at naar Rigsraadet fatter en Beslutning, denne da vil kunne komme til Udførelse. Men der er ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg ikke kan ansee det for ønskeligt, at vi her antecipando ligesom tilrive os at udøve en saadan Indflydelse og et saadant Tryk paa Rigsraadets Beslutninger. Det er jo nemlig evident, at hvis man vedtog en saadan Affattelse, som Udvalget har foreslaaet, vilde i Realiteten Spørgsmaalet være stillet som ganske simpelt Alternativ, saa vilde Rigsraadet, som dog raader over alle Befæstningsspørgsmaal, ikke paa nogen Maade staae frit med Hensyn til sin Beslutning. Det bør staae Rigsraadet frit for at bestemme, at man enten skal opretholde Reduiterne, forstærkede med detacherede Forter eller, som den høitserede Minister hentydede paa, anlægge en Befæstning paa Sjælland, der ikke skulde ligge ved Kjøbenhavn, men ved et andet Central-

punkt, hvor man kunde samle den Styrke, der stod til vor Raadighed. Jeg vil tillade mig at bemærke, at i sin Tid, da jeg som Medlem af Rigsraadet havde Opfordring til derom at høre mig, vare to Ting mig aldeles evidente. Den ene var, at det Forslag, der dengang foreslaae til en Søbefæstning af Kjøbenhavn, var rigtigt, retfærdigt og nødvendigt, og den anden, at det ikke præjudicerede Spørgsmaalet om en Landbefæstning. Jeg er nu i det Tilfælde, at det ikke er mig klart, hvad Resultatet vil blive, og da jeg er Medlem af Rigsraadet, og kan komme til at stemme derom, er det mig fra dette Standpunkt om at gjøre at forbeholde mig mit personlige Votum — jeg nævner mit personlige Votum, fordi man kun derom kan tale med fuldkommen Uforbeholdenhed, — det er mig om at gjøre, at mit Votum maa staae frit indtil det sidste Dieblif, da jeg skal decideere mig. Men derfor kan jeg heller ikke indrømme, at dette Spørgsmaal i Realiteten kan blive afgjort her. Hvad der vedkommer os her, er det reent danske Spørgsmaal, om Almeenvælet fordrer, at en Expropriation skal finde Sted, og dette Spørgsmaal skulle vi besvare uden Hensyn til, med hvilken Ret eller hvorledes Vedkommende maatte disponere over de Midler, der indkomme. Jeg skal bemærke, at de Midler, der indkomme ved at afhænde de kjøbte Eiendomme, og som udgjøre Differencen imellem, hvad man har givet, og hvad man har faaet for disse, ere en stor Ubetydelighed i Sammenligning med de Summer, der repræsenterer, hvad Staten eier af Fæstningsværker, Grave o. s. v.; ved at sælge disse, der tilhøre Monarchiet, vil der indkomme Summer, over hvilke kun Kongen og Rigsraadet ere raadige. Hvad der her er Tale om, er en ringe Deel derimod, og jeg kan ikke finde det rigtigt, at vi her skulle foregribe Spørgsmaalet med Hensyn til hine Afhændelser.